

Den, kdy se všechno změnilo

Ella Přikrylová, 12 let

Text byl napsán bez použití umělé inteligence.

Cesmína

Na nebi se vznášely bouřkové mraky zakrývající úplněk. Ve vzduchu byl cítit přicházející déšť. Slyšet byl pouze vánek šustící spadaným listím a vzdálené hromobití. Poměrně poklidnou noc najednou prořalo zděšené kvílení koťat. Kolem tří koček se prohnala člověčí nestvůra a stříkala za sebou dešťovou vodu. Největší z koček, matka dvou koťat, se ochranitelsky postavila před své potomky, aby na ně voda nedostříkla. Poté vzala jedno kvílející kotě za zátylek a rychle s ním přeběhla přes cestu, než projela další nestvůra. Položila ho na zem a vrátila se pro druhé kotě, které položila vedle něj.

„Pojďte,“ řekla matka koťat, „musíme se dostat na nějaké sušší místo.“

Všechny tři kočky se pomalu vydaly k nejbližšímu přístřešku. Stál vedle rozbořené, kamenné zdi, naproti se nacházela hromada člověčích odpadků. Jakmile dorazili k přístřešku, matka se svalila na zem a koťata si lehla vedle ní. Kočka obtočila kolem svých potomků ocas, aby je zahřála. Po chvíli všichni tři usnuli.

Kočky probudily hlasy nějakých dalších koček: „Ale, ale, copak to tu máme!“

Matka i koťata s trhnutím otevřely oči. Kočka zamrkala, aby si přivykla dennímu světlu. Poté si uvědomila, že hlas patří kouřovému kocourovi, stojícímu naproti ní.

„Další mazlíčci na našem území,“ zasyčela světle šedivá kočka vedle něj.

„Vyženeme je?“ zeptala se. „Nebo si s nimi chvíli pohrajeme?“

Najednou ze zídky seskočily tři jiné kočky, jeden hnědý mourek, bílozrzavá kočka a tmavě zrzavý kocour.

„To ani náhodou!“ mňoukl ten zrzavý kocour a postavil se před koťata a jejich matku. Ostatní kočky udělaly to stejné, aby jim dvě kočky nemohly ublížit.

„Liščí drápe, proč to děláš? Proč všechny tak neúprosně chráníš, když víš, že na to stejně doplatíš?“ zeptal se škodolibě kouřově zbarvený kocour a mrsknul ocasem. Matka jen seděla a s vytřeštěnými očima to sledovala.

„Ty víš, proč to dělám, Kouři,“ odvětil našťavaně zrzavý kocour, Liščí dráp.

Pak trhnul ušima a jako by kočky čekaly na tento povel, obě se vrhly na Kouře a jeho pomocnici. Kočka si všimla, jak skvěle bojují.

Dvě kočky, které se Liščí dráp snažil odehnat, už se stáhly a utekly.

Kouř se na cestě zpět otočil a křikl: „My se vrátíme! A pomstíme se!“

„Já jsem Liščí dráp,“ představil se zrzavý kocour. „A tohle jsou Strom a Jasnozáře,“ mňoukl a přitom postupně ukazoval na hnědého mouroka a bílozrzavou kočku. Poté se s vřelostí v očích podíval na matku a koťata.

„Ostružino, tvá koťata jsou opravdu nádherná,“ mňoukl Liščí dráp. „Ale co s nimi děláš v takovém mrazu venku? Vždyť ona zmrznou!“

Teď se jmenuji Berry a tohle je Holly,“ ukázala na černou kočičku a hned na tu tříbarevnou, „a Spotty.“

„To je sice pěkné, ale co děláte venku?“ odvětil Liščí dráp.

„No...“ začala Berry a šoupala přitom packami o zem, „můj člověk mě nechtěl nakrmit, koťata skoro umírala hladu, a tak jsem s nimi utekla.“

„Dobře,“ přikývl Liščí dráp a otočil se na Stroma a Jasnozáře, kteří jen přikývli.

„Můžeme vás odvést do našeho tábora,“ začal Liščí dráp. „Tedy pokud budete chtít, samozřejmě,“ dodal rychle.

„Ano chceme, pokud nebudeme na obtíž,“ mňoukla vyčerpaně Berry.

„Ne to nebudete,“ ujistil ji Liščí dráp.

„Děkujeme a už mi zase můžete říkat Ostružina, mimochodem,“ prohlásila, „protože už se tam nikdy nevrátím,“ mňoukla rozhořčeně, přičemž se ohlédla na člověčí obydlí a mrskla ocasem.

„Ty se k nám chceš vrátit?“ zeptal se překvapeně Liščí dráp.

„Jistěže chci. A tohle od teď budou Cesmína a Tečka,“ rozhodla Ostružina a shlédla na svá koťata, která jen seděla a třeštila oči. Ostružina si uvědomovala, jak se asi koťata musela cítit, neboť jim nikdy neřekla, odkud ve skutečnosti pochází.

„No, kdybys opravdu nechtěla...,“ začal, ale větu nedokončil, protože ho Ostružina přerušila.

„Ne, opravdu chci. Chci, aby má koťata vyrostla ve skupině Lesního drápa se mnou, se svým otcem a ostatními ze skupiny.“

„Ještě jednu věc bys měla vědět,“ začal, „totiž, Soumrak zemřel.“ Ostružina už chtěla něco říct, ale Liščí dráp ji mávnutím ocasu utišil: „Soumrak zemřel jako pravý hrdina. Snažil se nás všechny zachránit, jediný koho neochránil, byl on sám.“ Liščí dráp se na ni jen smutně podíval.

Ostružina už nic nenamítala a se všemi se pomalu vydala tábora. Koťata klopýtala vedle své matky hned za ostatními. Cítila jako by už nemohla udělat ani krok a myslela při tom na svého druha Soumraka. Když prošli několika uličkami, museli přeskočit zídku, aby se dostali do tábora. Ostružina popadla černé kotě za zátylek a Liščí dráp vzal to druhé. Položili je, až se dostali do bezpečí skrytého tábora.

„Páni, tady se to vůbec nezměnilo,“ vydechla Ostružina.

Liščí dráp souhlasně přikývl a pokynul jim ocasem k hromadě kořisti, kterou ulovili. Vzala si pro sebe myš a zhltna ji, jako by několik dní nejedla. Poté si začala čistit svoji špinavou,

zacuchanou srst. Když začala čistit i svá koťata, přistoupil k ní Liščí dráp: „Až budeš připravena, uděláme vám ceremoniál. A také seznámíme koťata s táborem a zvyklostmi.“ Ostružina jen přikývla a dál čistila třibarevné kotě.

Liščí dráp elegantně vyskočil na plochý kámen uprostřed tábora a hlasitě a krátce mňoukl, čímž svolal celou skupinu Lesního drápa.

„Kočky skupiny Lesního drápa,“ začal, „od dnešního dne tu s námi budou žít tři další kočky a já je prosím, aby přistoupily blíže ke skále.“

Všechny kočky se ohlédly za sebe, aby spatřily ony tři kočky, které se k nim mají připojit. Ostružina na sobě všechny ty pohledy cítila a úplně se jí z toho červenala ouška studem. Zvedla se a popohnala koťata kupředu. Ještě se ohlédla za sebe, protože měla pocit, jako by ji někdo sledoval. Za sebou ale viděla jen krásný západ slunce a první hvězdy.

Jakmile se posadila před skálu, Liščí dráp začal mluvit dál: „Tato matka tu s námi dříve žila a teď se vrátila i se svými koťaty, aby v životě ve skupině Lesního drápa pokračovala. Tato kočka se i nadále bude jmenovat Ostružina. Její koťata se od této chvíle budou jmenovat Cesmína a Tečka. Jejich mentory se stanou Sklenoočka a Dlouhý ocas.“ Poté se podíval na dvě jmenované kočky a mňoukl: „Věřím, že je naučíte vše potřebné.“

Dlouhý ocas s nadšením v očích mňoukl: „Ano, pokusím se.“

Sklenoočka jen stroze přikývla. Všude kolem šuměl šepot koček a Liščí dráp zvednul ocas, aby je utišil.

„A jejich průvodcem se stane...,“ na chvíli se odmlčel a rozhlédl se po všech kočkách - některé přešlapovaly nedočkavostí, jiné jen tiše naslouchaly, „... Mourka.“

Menší, sedě mourovatá kočka překvapeně vyskočila na packy a mňoukla: „Děkuji. Bude mi ctí ukázat těmto dvěma koťatům tábor.“

Cesmínu vzbudilo jemné dloubnutí packou do boku. Zamrkala, aby si přivykla dennímu světlu a nad sebou spatřila Mourku a Tečku. Obě už nedočkavě čekaly, až vstane. „Pojď,“ mňoukla Tečka, „jdeme na prohlídku tábora.“

Cesmína se zvedla a Mourka začala: „Tady spí kočky, které se učí lovu a boji.“

Při těchto slovech mávla ocasem kolem sebe. Byly tu jen tři malé pelišky, patřící jim – Mource, Cesmíně a Tečce.

„A tamhle spí kočky, které už se to všechno naučily,“ pokračovala a ukázala ocasem na větší pelišky, v níž spaly už jen dvě kočky.

Poté vyšla ven a vedla je k samostatnému doupěti. Byla to menší jeskyně.

„Tady bydlí kočky, které se dokáží spojit s našimi předky. Teď tu bydlí Žlutohnědý.“

Vedle jeskyně se nacházela hromada kořisti a uprostřed tábora Skála vůdců. Skála vůdců sloužila ke shromáždění koček a hlídání tábora.

„V poledne vám představím kočky ze skupiny. Někaké dotazy?“ zeptala se Mourka.

„Ano,“ mňoukla Cesmína. „Kdo jsou ty zlé kočky, co jsme včera potkali?“

„Jsou ze skupiny, která si říká Kouřova. Dříve bývali jako my, než přišel Kouř. Už se začínáme pomalu spojovat s kočkami, které s ním nechtějí žít. Teď s takovou mladší želvovinovou kočkou, Natrhouskou.“

Všechny kočky se sešly, aby se najedly a ony dál pokračovaly s prohlídkou.

„Sklenoočku, Jasnozáři, Liščího drápa, Stroma a Dlouhého ocace už znáte. A ten bílý je Sníh a ten hnědý je Žlutohnědý. S ním vás seznámím. Pojd'te.“

„Ahoj,“ pozdravila zdvořile Žlutohnědého Mourka, „tohle jsou ty nové kočky.“

„Ahoj, rád vás poznávám. Můžu...“ Žlutohnědého přerušil nějaký hlas a Mourka s Tečkou odběhly.

„Chtěl jsem říct, že vám můžu sdělit, jaké jsou mé povinnosti, ale teď už je to jedno. Můžeš jít,“ mňoukl na Cesmínu ponuře.

Cesmína zavrtěla hlavou: „Ne, já to chci slyšet.“

„Dobře. Mám za úkol spojovat se s našimi předky a předávat proroctví a různé nové dovednosti skupině. Chceš vědět ještě něco?“ zeptal se Žlutohnědý.

„Ano, máš teď nějaké proroctví k rozluštění?“ zeptala se Cesmína.

Žlutohnědý přikývl: „Přijde příbuzný tvých příbuzných, který nás zachrání a změní zároveň. Není to obyčejná kočka.“

„Zvláštní. Ale docela by mě bavilo komunikovat s našimi předky,“ odpověděla Cesmína a posunula se na pohodlnější místo, neboť seděla na ostrém kameni.

Do Žlutohnědého jakoby uhořel blesk. Rozběhl se – i když ne moc rychle – směrem k Liščímu drápu. Chvilí tam s ním o něčem mluvil, při čemž se znepokojeně díval na Cesmínu. Poté Liščí dráp vyskočil na Skálu vůdců a svolal skupinu svým mňouknutím. „Kočky skupiny Lesního drápa,“ začal. „Žlutohnědý by nám chtěl něco sdělit,“ mňoukl a pokynul Žlutohnědému ocasem. Ten opatrně, ale na to, jak byl starý, ladně vyskočil vedle Liščího drápa na skálu.

„Právě jsem asi rozluštil to proroctví, které nás tak trápilo. Ta kočka už je mezi námi. A jakmile ji naučíte vše potřebné, zaujme mé místo. Je to Cesmína,“ mňoukl s nadšením v očích.

Sklenoočka jen třesla očima. Má tak důležitý úkol! Všechny kočky se otáčely na Cesmínu. Žlutohnědý seskočil ze skály a zařadil se mezi ostatní.

„Cesmíno, budeš schopna zastoupit Žlutohnědého, až tu s námi nebude a slibuješ, že se budeš ze všech sil snažit ochránit naši skupinu?“ zeptal se Liščí dráp.

„Ano, budu schopna a slibuji,“ mňoukla upřímně Cesmína.

„Od této chvíle se odebereš do doupěte předků, ale stále budeš učednicí Sklenoočky.“

Cesmína přikývla a pomalu se vydala do svého nového doupěte.

Už skoro usínala, když přišel Žlutohnědý.

„Poslední otázka,“ začal, „už jsi se s nimi někdy spojila?“

„No..., přichází za mnou takový světle hnědý mourek a říkal, že je musím zachránit. Asi tím myslel skupinu Lesního drápa.“

„Myslím, že za tebou chodí samotný Lesní dráp,“ pronesl Žlutohnědý a vzhlédl k nebi.

„Děkuji ti, jménem celé skupiny. Poslal jsi nám záchranu.“